

HỒI THỨ SÁU CÁI BANG BANG CHỦ

Hai mũi “Tang môn đình” bay tới rất nhanh, nhưng Tạ Vũ Diệp phản ứng cũng không chậm, tay đã cận sẵn “Ngô dương thân khí” liền phát mạnh ra.

Hai mũi “Tang môn đình” bắn ngược lại còn nhanh hơn lúc phát ra.

Tạ Vũ Diệp nghe từ ngách động bên tả vang lên một tiếng rú thảm, nhìn tới thấy bạch y nhân trúng phải hai mũi “Tang môn đình” cắm vào yết hầu gục xuống chết tươi!

Chàng thở dài trầm nghĩ:

- Mình bỏ công theo đuổi hắn tới tận đây, thế mà nay lại để hắn chết đi, quả là công cốc!

Đột nhiên từ ngách động bên hữu có người cười “hô hô” nói:

- Hô hô! Hảo thân thủ! Ngay cao thủ “Ngân Yên Đường” của Cự Linh Giáo mà không chịu nổi một cú phản kích. Lão hóa tử rất lấy làm khâm phục!

Tạ Vũ Diệp vội vàng quay lại, thấy một người đứng ngay ở cửa ngách động bên phải, nghĩ thầm:

- Người này chắc là đồng đảng của tặc nhân kia, nhưng làm sao trong ngũ khí lại tỏ ra đồng tình với hành động của mình? Chẳng lẽ thạch động này không phải là một trong những sào huyệt của Cự Linh Giáo mà tặc nhân kia tình cờ chui vào thôi? Nếu vậy lão nhân kia là ai? Tại sao tới trú ở thạch động này?

Chàng nhìn lại, thấy người đó là một bạch phát lão nhân đầu bù tóc rối, mặt mũi cáu bần, bận bộ y phục kết trăm mảnh vá, không còn nhận ra màu gì nữa, chân đi đôi giày cỏ cũ rách lòi cả ngón chân ra ngoài.

Lão vừa nói vừa cười “hích hích”, mắt chăm chú nhìn Tạ Vũ Diệp.

Chàng thấy bạch phát lão nhân tuy ăn mặc lam lũ nhưng vẻ mặt thiện lương, từ hòa liền tiến lên ba bước, chấp tay hành lễ nói:

- Tiên bối quá khen. Vãn bối là Tạ Vũ Diệp, xin kiến lễ lão tiên bối!

Bạch phát lão nhân lại cười “hô hô” nói:

- Tiểu ca không cần khách khí! Lão ăn mày này đâu dám nhận hai tiếng “tiên bối”?

Lão dừng một lúc rồi hỏi:

- Tiểu ca từ đâu tới đây? Vì sao lại hạ thủ đối với người của Cự Linh Giáo? Xem ra tiểu ca gan mật quả là không nhỏ! Hô hô hô...

Tạ Vũ Diệp trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ tiền bối bất bình trước việc vẫn bồi trừng trị ác đồ của Cự Linh Giáo?

Bạch phát lão nhân lắc đầu đáp:

- Không phải thế! Lão hóa tử chỉ muốn biết nguyên nhân vì sao mà tiểu ca gây xung đột với người của Cự Linh Giáo thôi!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Cự Linh Giáo là tặc đảng gây nên nhiều tội ác cho giang hồ, vẫn bồi là thế thiên hành đạo!

Bạch phát lão nhân phát ra một tràng cười sáng khoái nói:

- Nói rất hay! Nói rất hay! Tặc đảng Cự Linh Giáo mà không diệt trừ thì giang hồ sẽ không có ngày nào được yên ổn đâu! Tiểu ca có biết hiện tại các đại môn phái trong võ lâm đang liên hợp lại để diệt trừ Cự Linh Giáo không?

Nói tới đó chợt buông tiếng thở dài...

Tạ Vũ Diệp nhíu mày hỏi:

- Vì sao tiền bối lại thở dài? Chẳng lẽ việc các môn phái tiêu diệt Cự Linh Giáo có khó khăn gì?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Đương nhiên là rất khó khăn. Chẳng những Cự Linh Giáo cao thủ như vân mà hành tung của chúng vô cùng ẩn mật, muốn tiêu diệt được chúng không phải là việc dễ dàng đâu! Chỉ e võ lâm tuy có sự đồng tâm nhưng cũng không tránh khỏi họa kiếp!

Tạ Vũ Diệp ngờ vực hỏi:

- Lão tiền bối là...

Bạch phát lão nhân chợt nói:

- Lão hóa tử muốn nhờ tiểu ca giúp cho một việc...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Tiền bối muốn vẫn bồi làm việc gì?

Bạch phát lão nhân đáp:

- Phiền tiểu ca cỡi y phục trên người tặc nhân của Cự Linh Giáo vừa bị người giết đưa cho lão phu hủy đi rồi mang thi thể hất ném xuống sông.

Tạ Vũ Diệp nhíu mày hỏi:

- Tại sao phải làm thế?

Bạch phát lão nhân giải thích:

- Tiểu ca, hôm nay người gây nên tai họa không nhỏ đâu! Người vừa bị giết là một tên đầu mục trong “Ngân Yên Đường” của Cự Linh Giáo. Danh hiệu hẳn là “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu, võ công rất cao. Nếu Cự Linh Giáo biết tiểu ca giết chết một tên đầu mục của mình tất sẽ dốc toàn lực báo thù...

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Chính văn bối đang muốn Cự Linh Giáo phái người tìm mình...

Bạch phát lão nhân vội ngắt lời:

- Không được đâu! Tiểu ca! Người ta nói một cây làm chẳng nên non. Muốn tiêu diệt được Cự Linh Giáo thì phải hợp lực nhiều người và vạch ra kế hoạch cho đáo mới nên! Không thể dựa vào sự dũng mãnh của một kẻ thất phu mà thắng được chúng! Cần phải liên kết với võ lâm đồng đạo, tra rõ thực lực của chúng và sào huyệt nằm ở đâu mới tiêu diệt được!

Tạ Vũ Diệp nghe lão nhân nói có lý, nghĩ thầm:

- Xem ra người này cũng là một cao nhân võ lâm, chắc rất có lai lịch, nếu võ lâm đã liên kết lại thì sao mình không hợp lực cùng mọi người?

Nghĩ thế chàng gật đầu đáp:

- Văn bối tuân lệnh!

Rồi cởi y phục “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu ra giao cho bạch phát lão nhân.

Bạch phát lão nhân lục tìm trong túi áo “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu lấy được vật gì rồi mới đánh hỏa cụ đốt đi, nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Sông ở ngay sau thạch động, chỉ cách đây hai mươi trượng thôi. Phiền tiểu ca mang thi thể tặc nhân ném xuống sông xong hãy quay lại đây, lão hóa tử còn nhờ tiểu ca một việc nữa!

Tạ Vũ Diệp gật đầu, mang thi thể “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu đi, lát sau quay lại hỏi:

- Lão tiền bối còn muốn văn bối làm việc gì nữa?

Bạch phát lão nhân chột cười hỏi:

- Tiểu ca đã ăn gì chưa?

Tạ Vũ Diệp ngơ ngác không biết vì sao đối phương lại hỏi câu đó, nhưng vẫn trả lời:

- Tối qua văn bối đã uống rượu...

Bạch phát lão nhân lại hỏi:

- Nhưng bây giờ đã gần trưa. Tiểu ca đuổi theo “Bạch Diện Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu tới đây chắc đói rồi phải không?

Tạ Vũ Diệp ngưng nghịu gật đầu.

Bạch phát lão nhân cười “hô hô” nói:

- Nếu vậy tiểu ca vào đây nhậu với lão hóa tử, được không? Đi nào!

Nói xong quay lại đi sâu vào thạch động.

Tạ Vũ Diệp đành bước theo.

Đi thêm độ mười trượng thì bạch phát lão nhân rẽ sang một ngạch động khác, cuối ngạch động phình ra như một gian thạch thất, giữa kê một tấm phản đá.

Lão nhân cởi giày bước lên ngồi xếp bằng trên phản, bảo Tạ Vũ Diệp ngồi đối diện, với tay lấy từ ngạch động ra một chiếc hồ lô rượu và một tảng thịt gói trong lá chuối trái lên phản, mở nắp hồ lô tu một ngụm lớn rồi trao cho Tạ Vũ Diệp nói:

- Ở đây không có chung, chén gì nên đành uống kiêu này thôi! Mời Tạ thiếu hiệp!

Nói xong lấy ra một ngọn chủy đao cắt súc thịt thành từng miếng nhỏ.

Tạ Vũ Diệp uống một ngụm rồi giao hồ lô rượu cho bạch phát lão nhân.

Lão tiếp lấy hồ lô, cười nói:

- Tiểu ca, đây là thịt cừu muối mà lão hóa tử may mắn có được, tiểu ca ăn đi!

Lão lại uống một ngụm lớn rồi lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói:

- Tiểu ca có nghe danh “Bách Diệp Thần Cái” bao giờ chưa?

Tạ Vũ Diệp kinh hãi nhìn bạch phát lão nhân nói:

- Thì ra lão tiền bối là Doãn Bang chủ?

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Lão hóa tử chính là “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy, Bang chủ đời thứ hai mươi bảy của Cái Bang.

Tạ Vũ Diệp chợt nhớ trước khi đến kinh thành nghe “Thần Đao” Tư Đồ Khang Tổng tiêu đầu “Tứ Hải Tiêu Cự” nói rằng Cái Bang và một số môn phái đã bị Cự Linh Giáo khống chế, liền hỏi:

- Lão tiền bối, vẫn bối nghe nói Cái Bang và Cự Linh Giáo...

“Bách Diệp Thần Cái” thở dài nói:

- Tạ thiếu hiệp nghe nói Cái Bang đã bị Cự Linh Giáo khống chế, đúng không?

Tạ Vũ Diệp gật đầu.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Tin tức đó không phải là bịa đặt đâu. Năm năm trước, Cự Linh Giáo cho cao thủ đến Thành Hoàng Miếu ở Khai Phong phủ dùng độc dược ám toán lão hóa tử bức phải giao “Đả cầu bồng pháp”. Nên biết “Đả cầu bồng pháp” cùng với Lục ngọc trượng và “Kim cương uyển” là Cái Bang tam bảo. Lục ngọc trượng và Kim cương uyển tượng trưng cho quyền lực của Bang chủ Cái Bang, còn “Đả cầu bồng pháp” là võ học trấn sơn chỉ Bang chủ mới được học. Trước khi tiền nhiệm Bang chủ trao quyền cho tân Bang chủ một ngày, Bang chủ tiền nhiệm mới tìm một nơi bí mật truyền khẩu quyết “Đả cầu bồng pháp” cho người kế nhiệm để luyện công phu này rồi mới truyền “Cái Bang tam bảo”, chính thức trao quyền cho tân Bang chủ. Sau khi tân Bang chủ đã dùng “Đả cầu bồng pháp” mới học được đánh thắng bất cứ một đệ tử nào trong bang trong vòng chín chiêu. Chỉ lúc ấy Bang chủ tiền nhiệm mới thoái vị trở thành trưởng lão, tân Bang chủ chính thức chấp chương môn hộ.

“Bách Diệp Thần Cái” uống thêm một ngụm nữa mới giao bình rượu cho Tạ Vũ Diệp, kể tiếp:

- Sau khi đầu độc lão hóa tử, Cự Linh Giáo chỉ cướp được Lục ngọc trượng, còn Kim cương uyển thì không biết thất lạc ở đâu. Còn “Đả cầu bồng pháp” thì lão hóa tử thà chết chứ không chịu truyền cho chúng. Vì thế tặc đảng Cự Linh Giáo bắt lão hóa tử giam vào “Ngọc Châu Động” này, bức lão hóa tử phải uống “Mê hồn đan”, loại độc dược này không chỉ làm mất hết võ công mà còn làm mất đi thần trí, cứ mỗi tháng lại phát tác một lần, những khi đó cơ thể vô cùng đau đớn, giống như hàng trăm con kiến chui vào xương tủy mà cắn, phải uống giải dược độc môn “Tụ hóa bảo đan” mới giảm bớt đau đớn.

Những lúc lên cơn đau đớn như thế, lão hóa tử chỉ muốn chết đi để không phải chịu tội sống, nhưng vì chưa truyền được “Đả cầu bồng pháp” cho người kế nhiệm Bang chủ Cái Bang nên lão hóa tử đành nhẫn nhục sống tiếp, với hy vọng duy nhất là có ngày nào đó gặp được người đến giải thoát cho.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Chẳng lẽ trong “Ngọc Châu Động” này không có người của Cự Linh Giáo túc trực giám thị lão tiền bối hay sao?

“Bách Diệp Thần Cái” lắc đầu đáp:

- Chúng cần gì phải túc trực giám thị chứ? Lão hóa tử gần như nằm liệt giường, chỉ khi nào được uống giải dược mới đi lại được mà thôi. Cứ mỗi tháng chúng cho người đến cho một viên “Tụ hóa bảo đan” và uy bức giao ra “Kim cương uyển” và khẩu quyết “Đả cầu bồng pháp”.

Cách đây không lâu, có một đệ tử Cái Bang tên là Trương Mân tình cờ tìm đến được “Ngọc Châu Động” này, hấn định cứu lão hóa tử ra nhưng lão phu không đồng ý, bảo hấn về báo lại với Phân đà chủ, phải có kế hoạch an toàn mới

thoát ra được, nhưng trước hết phải nghĩ cách đoạt cho được “Tụ hóa bảo đan” mới tạm thời bảo đảm được sinh mệnh.

Sau đó mấy ngày, đà chủ Phân đà Dương Châu “Bổ Y Hiệp Cái” đích thân đến đây, nói rằng chờ đợt này “Bạch Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu đến sẽ cho bổ trí cao thủ tập kích hẳn, trước tiên lấy được “Tụ hóa bảo đan” rồi mới cứu lão phu ra... Bình rượu và tảng thịt muối chính là do Phân đà chủ “Bổ Y Hiệp Cái” mới đưa cho, chỉ không biết vì sao hôm qua “Bạch Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu vẫn cứ bình yên vào đây bức cung... Có thể Phân đà Cái Bang đã bị thất bại... Vừa rồi nghe động thủ, lão phu tưởng “Bổ Y Hiệp Cái” suất lĩnh thuộc hạ tới tập kích, không ngờ lại gặp Tạ thiếu hiệp...

Tạ Vũ Diệp cười hỏi:

- Vừa rồi lão tiên bối đã lấy được “Tụ hóa bảo đan” từ trong bộ y phục của “Bạch Diệp Phi Hồ” Thành Nhất Phiếu không?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Không sai! Tạ thiếu hiệp quả là người tinh ý!

Lão lấy bình rượu ra thở dài nói:

- “Tụ hóa bảo đan” tuy có thể tạm thời làm cho “Mê hồn đan” không phát tác, nhưng muốn giải trừ vĩnh viễn độc chất ra khỏi cơ thể thì phải có giải dược độc môn của Cự Linh Giáo hoặc “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” của một nhân vật tiên bối võ lâm...

Tạ Vũ Diệp nghe nói “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” lập tức nhớ lại bình rượu mà trước khi hạ sơn được sư phụ tặng cho, liền hỏi:

- Lão tiên bối cần mấy viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” thì giải được “Mê hồn đan”?

“Bách Diệp Thần Cái” thở dài đáp:

- Chỉ cần một viên là đủ. Thế nhưng đã hai mươi năm nay không nghe ai nói đến vị dị nhân tiên bối đó nữa, chắc rằng vị đó đã tạ thế từ lâu!

Tạ Vũ Diệp lại hỏi:

- Sau khi uống xong “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn”, công lực lão tiên bối có thể khôi phục lại được không?

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn chàng nói:

- Độc dược “Mê hồn đan” đã trừ, đương nhiên công lực khôi phục được, nhưng tiểu ca hỏi làm gì?

Tạ Vũ Diệp lấy bình “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” do sư phụ tặng để trong túi áo ngực lấy ra một viên đưa cho “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Lão tiên bối uống một viên này vào thử xem!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy hoài nghi cầm lấy viên thuốc xem kỹ xong còn đưa lên mũi ngửi, mắt chột sáng lên, mừng rỡ nói:

- Lão phu chỉ nghe người nói mà chưa được nhìn thấy “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” bao giờ. Có lẽ chính là thuốc này không sai! Nhưng Tạ thiếu hiệp lấy đâu ra vậy?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu cười nói:

- Cái đó không cơ bản. Việc trước mắt là lão tiên bối hãy uống vào để khôi phục công lực lại đã. Nào! Văn bối xin trợ giúp một tay!

Nói xong ngồi sát lại ấn bàn tay phải vào hậu tâm “Bách Diệp Thần Cái”.

Lão hóa từ bỏ viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” vào miệng nuốt vào. Tạ Vũ Diệp lập tức giận “Tử phủ thần công” truyền vào cơ thể “Bách Diệp Thần Cái” giúp được lực nhanh chóng phát huy công hiệu.

Lão hóa tử cảm thấy lực đạo từ bàn tay Tạ Vũ Diệp truyền vào cơ thể mình ào ào như triều như thác, kinh hãi nghĩ thầm:

- Thiếu niên này mới mười chín hai mươi tuổi mà làm sao có công lực cao một cách thần kỳ như thế?

Nghĩ thế nhưng lão không dám nói gì, vội vàng vận công tiếp dẫn chân khí từ Tạ Vũ Diệp truyền sang nạp vào đan điền rồi dẫn theo các huyết mạch truyền ra khắp cơ thể.

Sau thời gian chừng nửa canh giờ, “Bách Diệp Thần Cái” cảm thấy nội lực trong người rất sung mãn, huyết mạch thông sướng liền thu công nói:

- Tạ thiếu hiệp! Đủ rồi!

Tạ Vũ Diệp cũng thu công, rút tay về.

“Bách Diệp Thần Cái” chột nhoài người, ói ra một bãi máu đen, dùng tay áo lau miệng xong, cảm thấy người hoàn toàn bình phục như trước vội quỳ xuống trước Tạ Vũ Diệp run giọng nói:

- Tạ thiếu hiệp không chỉ cứu mạng lão phu mà còn cứu cả Cái Bang thoát khỏi họa kiếp. Đại ân đại đức của thiếu hiệp, lão phu cũng như toàn thể Cái Bang ghi khắc ngàn đời không bao giờ dám quên.

Tạ Vũ Diệp không ngờ vị Bang chủ Cái Bang lại hành đại lễ đối với mình nên không kịp ngăn cản, vội bước tới cầm tay lão đỡ lên nói:

- Tiên bối sao lại làm thế? Văn bối có công đức gì mà dám nhận đại lễ?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cười “hô hô” nói:

- Lão hóa tử được gặp Tạ thiếu hiệp, thật là tam sinh hữu hạnh! Nếu thiếu hiệp không chê thì chúng ta hãy kết giao bằng hữu vong niên, từ nay thiếu hiệp gọi ta là lão ca ca, còn lão hóa tử gọi ngươi là “Diệp hiền đệ”, thế nào?

Tạ Vũ Diệp vội lắc đầu đáp:

- Vãn bối đâu dám vô lễ như thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Có gì mà không được? Chúng ta không phải người đồng môn, người ta nói: “Tử hải giai huynh đệ”. Vậy chúng ta cứ dẹp chuyện tuổi tác sang một bên, coi nhau như huynh đệ cũng được chứ sao? Hay lão đệ thấy ta võ công kém cỏi, sợ mình mất uy danh đi?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Vãn bối không dám!

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Đã vậy thì lão đệ gọi ta một tiếng ca ca xem nào?

Tạ Vũ Diệp đỏ mặt luống cuống quỳ xuống nói:

- Lão ca ca đã chấp ý như thế thì tiểu đệ đành mạo muội thôi!

Nói xong giập đầu một cái.

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy tỏ ra vô cùng thích chí, miệng cười ha hả, thanh âm dội khắp thạch động vang rền như sấm, chứng tỏ nội lực lão ta đã khôi phục hoàn toàn.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Tiếng cười của ca ca đã hàm chứa nội lực sung mãn rồi, nhưng vĩ thanh còn yếu, chứng tỏ độc chất vẫn còn. Lão ca ca cần tăng cường vận công điều tức và tĩnh dưỡng mấy hôm để bức hết độc chất ra ngoài mới gọi là phục nguyên được!

“Bách Diệp Thần Cái” gật đầu nói:

- Hiền đệ nói rất đúng!

Tạ Vũ Diệp nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu đệ truyền cho lão ca ca một ít “Tử phủ thần công”. Thần công này là nội công của huyền môn chính tông, nếu luyện thành thì chẳng những dễ dàng bức hết độc chất “Mê hồn đan” khỏi cơ thể mà còn kéo dài tuổi thọ không ít đâu. Bây giờ tiểu đệ truyền khẩu quyết, lão ca ca nhớ cho kỹ, theo đó mà luyện tất thành!

Nói xong đọc khẩu quyết cho “Bách Diệp Thần Cái” ghi nhớ kỹ.

Thế là Tạ Vũ Diệp ở lại trong “Ngọc Châu Động” truyền khẩu quyết và canh giữ cho “Bách Diệp Thần Cái” luyện “Tử phủ thần công”.

Chiều hôm sau, luyện công xong, “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Diệp hiền đệ! Chúng ta ra ngoài kiếm chút gì nhắm rượu!

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp ra ngoài động.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Đi săn mà không có cung nỏ thì làm sao mà bắt được cầm thú?

“Bách Diệp Thần Cái” dẫn Tạ Vũ Diệp tới một thung lũng thấy khá nhiều hươu nai đang gặm cỏ.

“Bách Diệp Thần Cái” nhìn Tạ Vũ Diệp cười hỏi:

- Diệp hiền đệ liệu có khả năng bắt được loài thú này không?

Tạ Vũ Diệp lắc đầu đáp:

- Trong rừng hươu nai chạy còn nhanh hơn ngựa, làm sao mà bắt được chúng?

“Bách Diệp Thần Cái” cười nói:

- Hiền đệ xem này!

Dứt lời lao đi, chỉ thấy thân ảnh thoáng qua như làn khói, Tạ Vũ Diệp vừa mới chớp mắt nhìn xuống thung lũng thì đã thấy một con nai ngã quy xuống, số còn lại chạy thục mạng vào rừng.

Tạ Vũ Diệp kinh dị nghĩ thầm:

- Loại thân pháp gì mà kỳ diệu thế? Thậm chí mình không nhìn thấy người Doãn lão ca đâu cả...

“Bách Diệp Thần Cái” vác con nai lên, tới gần Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Hiền đệ thấy thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười ha hả nói:

- Thân pháp này gọi là “Mê tông hóa ảnh”. Nếu hiền đệ muốn học, về thạch động lão ca sẽ truyền cho!

Hai người quay về “Ngọc Châu Động”, xẻ thịt nỏ lửa nướng ăn một bữa no nê rồi “Bách Diệp Thần Cái” truyền thụ khinh công “Mê tông hóa ảnh” cho Tạ Vũ Diệp.

Theo lời “Bách Diệp Thần Cái” thì “Mê tông hóa ảnh” là do vị kỳ nhân võ lâm “Bạch Vân Cư Sĩ”, sư tổ của “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy sáng tạo ra.

“Bạch Vân Cư Sĩ” là nhất đại tông sư, võ học hết sức uyên thâm, công lực trác tuyệt, nhưng “Mê tông hóa ảnh” cần phải có nội công thâm hậu mới có thể đạt tới đại thành.

Đáng tiếc là hậu đại của “Bạch Vân Cư Sĩ” thì không ai luyện tới cảnh giới thặng thừa, kể cả sư phụ của Doãn Kế Duy là Liễu Nhiên Hòa Thượng cũng chỉ luyện tới bảy tám thông huyền nhập hóa hỏa hậu mà thôi.

Liễu Nhiên Hòa Thượng rất ân hận điều này, thường nói với Doãn Kế Duy:

- Sau này nếu người gặp được một vị hào sĩ nào có nội công xuất chúng thì hãy truyền cho vị đó kinh công này đừng bảo lưu gì cả, miễn sao người đó không phải là hạng ma đầu ác bá để việc truyền thụ kinh công không mang họa cho võ lâm là được! Chỉ cần lưu lại thân pháp chí thượng của bốn môn đừng để thất truyền!

Trên thực tế thì cho đến hiện tại, trong võ lâm chưa có loại kinh công nào sánh nổi với “Mê tông hóa ảnh”. Đồng thời sau khi “Bạch Vân Cư Sĩ” quá thế, không ai biết được lai lịch của thứ công phu trác tuyệt này! Phải nói Tạ Vũ Diệp lại gặp được kỳ duyên!

Sau một vài hôm thì học thành, Tạ Vũ Diệp đem thi triển công phu này thì ngay cả “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy cũng phải mở tròn mắt thán phục!

Đúng là khi Tạ Vũ Diệp thi triển, chỉ thấy chàng lướt đi như làn khói nhẹ không nghe âm thanh, cũng không lưu lại chút dấu vết nào!

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói:

- Diệp hiền đệ! Không chỉ người khôi phục lại uy danh cho tổ tiên lão ca mà chỉ e sư tổ nơi chín suối còn ghen khi thấy người thi triển tới mức ảo diệu như thế!

Tạ Vũ Diệp quỳ xuống nói:

- Tiểu đệ coi mình là ký danh đệ tử của Liễu Nhiên Hòa Thượng, có lý nào sư tổ còn ghen ty với đồ tôn?

“Bách Diệp Thần Cái” cười kha khả nói:

- Sư đệ! Người nói thế chính hợp tâm ý của lão ca ca! Như thế mới đúng là đệ đệ tốt của ta!

Như thế, từ chỗ bằng hữu vong niên nay hai người đã biến thành sư huynh đệ. Không chỉ “Bách Diệp Thần Cái” lấy làm khoái chí mà cả Tạ Vũ Diệp cũng rất vui.

Hai người càng ngày càng trở nên thân thiết, tiếp tục ở lại “Ngọc Châu Động”, một người luyện “Tử phủ thần công”, một người luyện “Mê tông hóa ảnh” cho tới khi thành thực mới dời đi.

Thấm thoát đã hai tháng trôi qua kể từ khi Tạ Vũ Diệp đến “Ngọc Châu Động”!

Ngày hôm đó, Tạ Vũ Diệp chợt nghĩ đến mình bỏ đi khỏi “Bàn Thạch Sơn Trang” mà không nói gì với ai cả, không biết Lăng đệ đệ và những người “Bàn Thạch Sơn Trang” bây giờ thế nào?

Nghĩ tới đó, chàng cảm thấy lo lắng bất an, ăn ngủ không yên.

“Bách Diệp Thần Cái” lập tức nhận ra ngay trong lòng Diệp lão đệ có nỗi băn khoăn liền hỏi:

- Hiền đệ tương tư ai thế?

Tạ Vũ Diệp đỏ mặt đáp:

- Không, tiểu đệ có một vị bằng hữu hai tháng trước cùng đến “Bàn Thạch Sơn Trang”, bây giờ không biết thế nào...

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Vị bằng hữu nào vậy?

Tạ Vũ Diệp liền đem chuyện hai tháng trước mình và Lăng Vô Linh được “Vân Long Tiêu Tử” Tô Tĩnh Nhân mời đến “Bàn Thạch Sơn Trang” kể lại.

“Bách Diệp Thần Cái” trầm ngâm nói:

- “Thiết Bút Tú Sĩ” Tô Hồng Đồ... Lão ca có nghe nói đến người này, nếu vậy “Bàn Thạch Sơn Trang” cách đây hơn trăm dặm chứ đâu có ít?

Tạ Vũ Diệp gật đầu:

- Vâng! Tiểu đệ chạy suốt nửa đêm mới tới đây mà!

Doãn Kế Duy nói:

- Nếu vậy có lẽ Lăng Vô Linh không còn ở “Bàn Thạch Sơn Trang” nữa đâu. Nhưng không biết Lăng thiếu hiệp xuất thân từ môn phái nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Lăng đệ đệ xuất thân từ phái Cùng Lai. Nhưng mười lăm năm trước tặc đảng cho cao thủ đến Cùng Lai gây nên một vụ thảm sát, phụ mẫu của Lăng đệ đệ đều bị tặc đảng giết chết, may Lăng đệ thoát khỏi kiếp nạn được “Hàn Nguyệt Thần Ni” nuôi dạy tới bây giờ.

“Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Phụ thân của Lăng thiếu hiệp là ai hiền đệ có biết không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Lăng đệ đệ nói phụ thân là Lăng Thành Đỉnh, đại đệ tử của chương môn nhân phái Cùng Lai hồi đó.

“Bách Diệp Thần Cái” trầm ngâm nói:

- Ngày xưa lão ca ta có gặp Lăng Thành Đỉnh một lần. Nhưng sau khi Lăng Thành Đỉnh chết đi, không biết tình hình ở Cùng Lai thế nào?

Hôm ấy, theo đề xuất của “Bách Diệp Thần Cái”, Tạ Vũ Diệp hóa trang thành một trung niên văn sĩ, “Bách Diệp Thần Cái” cũng cải thành một vị đạo sĩ hành hương, rời khỏi “Ngọc Châu Động” tới “Bàn Thạch Sơn Trang”.

Sợ Tô Tĩnh Nhân nhận ra mình thì sẽ thêm phiền phức, Tạ Vũ Diệp hỏi thăm hai tên trang đình canh công, biết Lăng Vô Linh đã rời khỏi “Bàn Thạch Sơn Trang” hai tháng trước không biết đi đâu, hai người không ghé vào nữa tiến về hướng bắc.

Hôm đó tới một nơi gọi là Cao Ba Trấn cách Cùng Lai không xa, hai người vào một khách điếm có tên là “Thanh Phong Điếm” dừng lại nghỉ ngơi.

Khách điếm không lớn nhưng rất đông đón tiếp ở lại ngay trong trại, còn những người khác phải trú ở các khách điếm chờ đến khi lễ chính thức cử hành.

“Bách Diệp Thần Cái” không hỏi thêm gì nữa.

Tên tiểu nhị dọn bàn rồi cúi chào lui ra.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn là vị nào lão ca ca có biết không?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Công Tôn Tuấn là trại chủ “Đan Tâm Trại”. Tuy trại nào thì cũng được coi là hắc đạo nhưng kỳ thực Công Tôn Tuấn là nhân vật hiệp nghĩa và rất hào phóng. Vì thế y có rất nhiều bằng hữu, được các môn phái trong võ lâm trọng thị. Chỉ cần nhìn khách giang hồ kéo đến dự lễ thọ đông thế này thì cũng biết...

Lão dừng một lúc rồi nói thêm:

- Lão ca chỉ lấy làm lạ là tại sao không thấy đệ tử nào của Cái Bang, cả người của Cùng Lai phái cũng không thấy người nào cả... Hai phái này đều bị Cự Linh Giáo thao túng, chỉ e lễ thọ này có dính dáng đến Cự Linh Giáo đây! Chúng ta nên đến đó xem thế nào...

Tạ Vũ Diệp tỏ vẻ băn khoăn:

- Nhưng chúng ta lại không có thiệp mừng thì làm thế nào?

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp:

- Cái đó dễ ợt! Người cứ yên tâm đi, lão ca ca sẽ lo việc này chu toàn...

Lúc đó ngoài viện chưa nổi lên tiếng la hét ồn ào. Hai người nhìn ra cửa sổ, thấy có một đám đông xúm lại, trong đó có một trung niên hán tử vóc người cao lớn. Hấn chừng hơn ba mươi tuổi, trên đầu đội một vòng kim cô sáng loáng, mặt đầy lông tơ, trông giống như Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không mà người ta miêu tả trong truyền thuyết.

Trung niên hán tử cao lớn vừa hoa chân múa tay vừa quát, giọng oang oang như chuông:

- Chường quày đầu! Chúng ta to lớn thế này mà cho hai người ở chung trong căn phòng tí tẹo thế kia hả? không chết ngộp hay sao?

Lão điếm chủ nghe quát vội hốt hải chạy tới, cúi rạp người thì lễ rồi lên tiếng phân trần:

- Hai vị khách quan xin thông cảm, tiểu điểm không có phòng lớn...

Hán tử cao lớn quát:

- Nếu vậy thì để chúng ta ở mỗi người một phòng!

Lão điểm chủ vẫn nhỏ nhẹ:

- Các phòng đã có khách thuê hết rồi, không còn phòng trống nữa đâu!

Hán tử cao lớn hét lên

- Nếu vậy thì nhường phòng ở của các người cho chúng ta!

- Phòng ở của điểm gia thì để nhiều hàng hóa, có cả tiền bạc, làm sao nhường cho khách trọ được?

Lão điểm chủ nói:

- Phòng chúng tôi thì càng nhỏ hơn và để đồ đạc rất lộn xộn, chỉ e không tiện...

Một người khách đứng ở ngoài vòng chọt lên tiếng:

- Đi ra ngoài thì phải chịu khó một tý, đòi hỏi tiện nghi như ở nhà mình thì sao được?

Đó là một lão nhân nhỏ bé chừng năm mươi tuổi, mặt đỏ hồng như táo chín, mình bận lam bào, cằm chừa bộ râu dê, mắt bé, vừa nói vừa khoanh tay dáng điêm đạm mà có vẻ thách thức.

Hán tử cao lớn trừng mắt nhìn lam y lão nhân quát:

- Các hạ ở một mình một phòng, cơm no rượu đủ, ung dung tự tại, cứ biết phận mình là tốt, còn ra đây giáo huấn chúng ta làm gì?

Lam y lão nhân nói:

- Nếu người muốn thì chúng ta cứ đổi phòng cũng được!

Hán tử cao lớn nói:

- Đổi thì hai chúng ta vẫn cứ chung một phòng, có gì khác đâu?

Lam y lão nhân nói:

- Nhạc bằng hữu! Chúng ta cũng là ở hai người một phòng đấy chứ?

Hán tử cao lớn nghe đối phương gọi tên mình, ngơ ngác nói:

- Các hạ ... Các hạ ...

Tới đó mặt đỏ rần lên không không biết phải nói gì.

Hán tử đứng cạnh hẳn chừng bốn mươi tuổi, mặt có một vết sẹo đao chọt cười “hô hô” nói:

- Tưởng ai, hóa ra Phùng huynh cũng ở đây... Xin thứ lỗi cho huynh đệ chúng tôi có mắt không trông, không nhận ra Phùng huynh...

Lam y lão nhân họ Phùng cười “hô hô” đáp:

- Khéo nói! “Hoàng Hà Song Quái” cũng đến “Đan Tâm Trại” mừng thọ lục tuần Công Tôn Trại chủ ư!

Nguyên hán tử mặt sẹo và hán tử cao lớn là “Hoàng Hà Song Quái”, hán tử mặt sẹo là lão đại “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh còn hán tử cao lớn là lão nhị “Kim Hoàng Quái” Nhạc Vô Địa.

“Kim Hoàng Quái” Nhạc Vô Địa có công phu “Nhất chỉ xuyên tâm kiếm” rất lừng danh trong giang hồ, đặc biệt thủ pháp phi kiếm của hắn càng độc, gặp lúc nguy cấp phóng kiếm phi đi với chiêu tuyệt hậu thường rất hiệu quả, xưa nay bách phát bách trúng chưa thất thủ bao giờ! Mặt khác hắn cao lớn nên có thần lực như thiên nhân, tay sử một cây thiết trượng lớn bằng miệng bát chỉ ít phải nặng tới cả trăm cân, mỗi khi múa lên thì kinh phong phát ra như bão đánh trúng người ắt tan xương nát thịt, nhìn thấy ai mà chẳng ngán?

Còn thanh y lão nhân họ Phùng là “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm. Là người vô bang vô phái, độc lai độc khứ giang hồ. Được lão đại trong “Hoàng Hà Song quái” trọng thị như vậy, đủ biết bản lĩnh và thanh vọng của Phùng Công Phàm rất cao.

Thật vậy, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm thân hoài tuyệt chiêu “Đại thiên tinh thần chưởng” được dị nhân truyền thụ, có lần đấu với vị trưởng lão trong phái Thiếu lâm là Huệ Phi Thiên Sư cả trăm chiêu mà bất phân thắng bại, khiến cả Thiếu Lâm Tự đều nể phục.

Phùng Công Phàm rất ít khi động thủ với người khác nhưng gặp chuyện bất bình thì can thiệp vào.

Tuy vậy vì danh tiếng không nhỏ, võ công cũng rất cao cường nên không mấy người dám câu chấp.

Chính vì thế, sau khi được lão đại “Đằng Long Quái” Niên Thanh Tùng khuyên mấy câu, “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa không dám náo sự nữa, hai người cùng trở về phòng.

Cuộc náo nhiệt tới đây kết thúc, đám đông đứng bình phẩm mấy câu rồi cũng giải tán.

Hôm sau đã là ngày mùng bốn tháng năm, trên các phố ở Cao bá Trấn khách giang hồ rất đông lũ lượt kéo đến “Đan Tâm Trại”

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Tạ Vũ Diệp cũng nhập vào hàng người đông đúc đó.

Vì đường hẹp người đông nên họ xuất phát ở Cao Ba Trấn từ sớm mà mãi tới trưa mới đến “Đan Tâm Trại”.

Trước cổng trại có năm sáu tên hán tử cao lớn, lưng mang đao kiếm, ngực áo thêu một đóa đan tâm. Bọn này vừa giữ trật tự vừa kiểm tra thiệp mời, tuy lễ

mạo chu đáo nhưng kiểm tra rất nghiêm ngặt, ai không mang theo thiệp mời đều bị kiên quyết mời lui.

Thấy tình cảnh đó, Tạ Vũ Diệp rất lo lắng và hồi hộp, đến gần cổng trại thì tìm đập thành thịch nhưng “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy thì cứ bình thản như không, chờ bọn giám thị đến trước mặt mới chia ra hai tờ thiệp hồng rồi cùng Diệp lão đệ ung dung bước vào cổng, được một tên tiếp tân đưa vào đại sảnh đường gọi là “Tụ nghĩa sảnh”, nơi tiến hành đại lễ.

Đi qua tiền viện, Tạ Vũ Diệp thán phục hỏi:

- Lão ca xoay xở ở đâu mà tài thế?

“Bách Diệp Thần Cái” cười đáp:

- Chuyện nhỏ đó thì lão ca ta coi vào đâu?

Trong “Tụ Nghĩa Sảnh” được xếp tới cả trăm bộ bàn ghế, trang trí vô cùng lộng lẫy, lúc “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp bước vào thì đã có rất đông người ngồi.

“Bách Diệp Thần Cái” nhận ra trong số đó có rất nhiều vị chương môn nhân và nhiều nhân vật nổi tiếng giang hồ nhưng vì lão đã hóa trang nên không ai nhận ra, lặng lẽ kéo Tạ Vũ Diệp đến ngồi vào một trong những bàn cuối.

Chủ nhân “Đan Tâm Trại” “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn mình bận áo lụa thêu chữ “Thọ”, đầu đội khăn xếp, nét mặt tươi cười ngồi chính giữa bàn chủ tọa, phía sau căng một tấm phông rất lớn, giữa có một chữ “Thọ” được kết bằng muôn hoa rất đẹp, hai bên treo hai câu đối lớn “Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn”.

Tuy trong thiệp mời viết là “vui lòng đến uống chén rượu nhạt” nhưng trên các bàn xếp đầy những thứ sơn hào hải vị và rượu quý.

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nét mặt tươi cười của lão ẩn hiện nét suy tư, đồng thời nụ cười cũng không được tự nhiên, ngạc nhiên tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong lễ thọ này có gì khiến cưỡng?

Lại nhìn lên bàn chủ tọa, thấy ngồi bên phải ghế “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn là một lão nhân mắt cú mũi điều, lão này chưa già lắm nhưng có đôi mày dài bạc trắng rất đặc biệt.

Lão này ngồi cầm cúi ăn uống chẳng nói chuyện gì với ai, mặt cau có giống như đang dự một đám lễ tang hơn là lễ thọ, từ đôi mắt cú vọ thỉnh thoảng lóe lên luồng nhãn quang sắc lạnh như mũi kiếm khiến cho bất cứ ai tiếp xúc với luồng mắt ấy cũng phải phát run.

Xung quanh bàn “Bách Diệp Thần Cái” và Tạ Vũ Diệp có tiếng xì xào:

- Không biết “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Trại chủ mời ở đâu tới một người chủ trì quái đản như thế?

- Ai bảo hấn là chủ trì? Cứ cầm đầu ăn uống như thế, nên gọi là thùng rượu bị thối mới đúng!

- Thì chẳng phải hấn ngồi ở bàn chủ tọa là gì? Không chủ trì thì cũng là quý khách, được trọng vọng gấp mười chúng ta!

- Cũng phải! Không biết hấn là nhân vật nào?

- Ai mà biết được? Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

- Chẳng lẽ “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Trại chủ mà đi mời một kẻ vô danh đến chủ trì lễ đại thọ của mình?

- Theo huynh đệ thấy thì chưa hẳn đó là hạng vô danh đâu. Có vẻ như hấn là cao thủ từ Miêu Cương đến...

- “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” thiếu gì bằng hữu ở Trung Nguyên mà phải đi mời một cao thủ từ Miêu Cương tới chủ trì?

- Cái đó thì chịu! Phải hỏi Công Tôn Trại chủ mới biết được!

- Đương nhiên là hỏi rồi! Mà cho dù không hỏi thì “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” cũng sẽ giới thiệu thôi!

Tạ Vũ Diệp nghe những người kia đàm luận, nghĩ thầm:

- Xem chừng Doãn lão ca đoán đúng, người kia có lẽ là nhân vật trong Cự Linh Giáo!

“Bách Diệp Thần Cái” ghé tai Tạ Vũ Diệp nói khẽ:

- Diệp lão đệ có để ý đến thần sắc nhợt nhạt của Công Tôn Tuấn không? Theo lão ca ca nhận định thì nhất định hấn bị trúng độc!

Tạ Vũ Diệp rung động nghĩ thầm:

- Nếu vậy thì xem ra buổi lễ thọ này là “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” bị ép buộc tổ chức rồi, nhất định Cự Linh Giáo sẽ có âm mưu! Không chừng sẽ có một cuộc huyết sát cũng nên!

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn đi mời rượu một số nhân vật xong quay về chỗ hướng xuống quần hùng trịnh trọng nói:

- Hôm nay là sinh nhật của Công Tôn mỗ, vừa đúng sáu mươi năm. Thừa mong được bằng hữu các nơi ưu ái đến tham dự đông đúc thế này, Công Tôn mỗ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

Lão nói Tô Ngọc Hân, quần hùng lại rất trật tự, thế nhưng giọng nói “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” lại không được âm vang, những người ngồi dãy bàn sau nghe không được rõ lắm.

Trong số quần hùng rất nhiều người tỏ vẻ ngạc nhiên. Trong giang hồ ai chẳng biết “Đoạn hồn chuông” của “Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” danh trấn giang hồ, được coi là võ lâm nhất tuyệt với uy lực xuyên kim phá thạch, làm sao khí lực hôm nay lại kém cỏi như thế? Chẳng lẽ lão ta bị bệnh?

Nhưng một cao thủ võ lâm mới sáu mươi tuổi, làm sao lại có thể mắc bệnh một cách bất thường được?

“Son Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói tiếp:

- Nhân dịp có mặt đông đủ bằng hữu giang hồ ở đây, Công Tôn mỗ xin giới thiệu vị này...

Lão chỉ sang bạch mi lão nhân ngồi bên cạnh mình nói:

- Vị này là Xuân Phong Đạo Nhân, người đứng đầu trong Tứ đại hộ pháp của Cự Linh Giáo, Xuân hộ pháp là cao nhân một phương, muốn kết thân với cao thủ các môn phái trong võ lâm nên ủy nhiệm cho Công Tôn mỗ giới thiệu với các bằng hữu...

“Son Xuyên Kỳ Hiệp” chưa kịp nói xong thì có người cất giọng oang oang ngắt lời:

- Cự Linh Giáo là phường tà ma ác đạo, ai thèm làm quen...

Người đó mới nói chưa xong câu thì bỗng “Ặc” lên một tiếng, ngừng bật lại.

Mọi người ngạc nhiên nhìn tới, thấy người vừa nói là một trung niên hán tử râu rậm, không biết từ đâu có một miếng thịt bay tới, lọt thỏm vào miệng y.

Miếng thịt được bắn đi với đạo lực rất lớn làm cho hán tử râu rậm lạng người đi, chừng như rất đau đớn nên mặt tái ngắt.

Vừa rồi Tạ Vũ Diệp đã nhìn rõ người vừa xuất thủ là một bạch y lão nhân ngồi bên cạnh Xuân Phong Đạo Nhân. Tên này chừng ba lăm ba sáu tuổi, diện mạo khá anh nhi tuấn tú. Hắn dùng đôi đũa gấp miếng thịt vận công phi tới. Nội lực truyền qua đôi đũa mà làm cho miếng thịt bay đi với tốc độ kinh nhân như thế, chứng tỏ công lực của bạch y nhân không phải tầm thường!

Xuân Phong Đạo Nhân đứng lên nói:

- Cự Linh Giáo của chúng ta là một đại môn phái! Trong võ lâm, ai dám khinh thị Cự Linh Giáo tất tự chuốc lấy nhục! Vị bằng hữu ở Côn Lôn phái vừa rồi dám buông lời bất kính, chúng ta phải giáo huấn một chút cho biết lễ độ vậy thôi!

Hắn dùng một lúc quét mắt nhìn quần hùng khắp “Tụ nghĩa sảnh” lại tiếp:

- Chắc chư vị còn chưa biết nhiều về Cự Linh Giáo... Tôn chỉ của bốn phái là trừ gian diệt ác, cứu khốn phò nguy, chẳng qua vì ít giao thiệp với các môn phái trong giang hồ nên nhiều bằng hữu hiểu lầm cũng phải!

Chợt một người nói Tô Ngọc Hân:

- Xuân Hộ pháp nói thế sai rồi!

Mọi người nhìn lại, thấy người vừa nói là Cao Kỳ Trác, đại đệ tử của chương môn nhân phái Võ Đương, người này chừng ba mươi tuổi, vẫn ngồi nguyên vị, chỉ ôm quyền hướng sang Xuân Phong Đạo Nhân nói:

- Chẳng lẽ Yên Tước Sơn Trang ở Nhữ Nam, Tùng Thạch Trại ở Phổ Tây là tà môn ác phái? Chẳng lẽ Cự Linh Giáo các người hạ độc thủ đối với những nhân vật cầm đầu Cái Bang, Lãnh Vân Bang, Cùng Lai phái và Trường Sơn phái, đưa kẻ phản đồ lên nắm quyền hành làm đảo lộn nội vụ, gây thù chuốc oán trong nội bộ người ta là “trừ gian diệt ác, cứu khổ phó nguy”? Những nhân vật cầm đầu các môn phái này, hầu hết bị các người sát hại, còn Bang chủ Cái Bang “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy bị lưu đày ở đâu cho đến nay chưa có tin tức gì, Xuân Hộ pháp trả lời việc đó thế nào?

Hán tử dừng một lúc, đưa mắt nhìn quần hùng một lượt, nói tiếp:

- Cự Linh Giáo các người thẩm sát “Tập Mậu Tiên Trang” ở Kim Lăng, giết sạch không còn một người, trong số tám mươi nạn nhân thì hầu hết là phụ nữ và trẻ nhỏ. Chẳng lẽ đó là hành vi của danh môn chánh phái?

Bạch y nhân ngồi bên Xuân Phong Đạo Nhân chột gằm lên:

- Vô lễ!

Hắn đứng bật lên định xuất thủ thì bị Xuân Phong Đạo Nhân ngăn lại.

Tên hộ pháp nhìn Cao Kỳ Trác lắc đầu nói:

- Các hạ sao dám bịa đặt lên những chuyện hoang đường như thế?

Trong bàn Cao Kỳ Trác, một lão nhân đứng lên nói:

- Hắc hắc, chỉ sợ Xuân Hộ pháp cố tình lập liêm sự thật, chứ không phải Cao đại hiệp bịa đặt đâu!

Mọi người nhìn lại, thấy đó là một lão đạo chừng sáu mươi tuổi, vóc người trung đẳng, da mặt hồng hào, đó là chương môn nhân phái Không Động Phương Hạ Trúc.

Quần hùng tưởng rằng Xuân Phong Đạo Nhân sẽ nổi cơn lôi đình, không ngờ hắn vẫn trấn tĩnh như thường, chấp tay hỏi:

- Phương chương môn nhân nói thế không biết có nhân chứng vật chứng gì không?

Chúng nhân nghe hắn hỏi vậy thì đều nhìn sang Phương Hạ Trúc xem lão trả lời thế nào, vì mọi người đều biết xưa nay Cự Linh Giáo gây án bao giờ cũng truy tận sát tuyệt không để một nhân chứng sống sót, lấy đâu ra nhân chứng?

Lại một người nữa đứng lên, đó là nhân vật tối hôm trước ở Cao Ba Trấn đã tranh chấp với lão điếm chủ “Thanh Phong Điếm”, chính là lão đại trong “Hoàng Hà Song Quái” “Đằng Long Quái” Niên Tùng Thanh.

Lão này nhìn Xuân Phong Đạo Nhân nói:

- Hành vi tàn bạo bất lương của Cự Linh Giáo thì trong khắp giang hồ ai cũng biết, các người gây án chỗ nào là truy tận sát tuyệt đến đó, lấy đâu ra nhân chứng? Mọi người đều lên án các người, chẳng lẽ đó không phải là chứng cứ? Lão phu thấy chẳng cần phải tranh biện với các người làm gì!

Nói xong “Xì” một tiếng đầy khinh bỉ, rồi ghế bỏ ra ngoài.

Lão nhị “Kim Hoàn Quái” Nhạc Vô Địa vội đứng dậy đi theo.

Trong số khách nhân dự lễ nhiều người cũng nhón nháo đứng lên. Lúc ấy trước cửa “Tụ nghĩa sảnh” có hai tên hán tử bận tử y cầm kiếm đứng án ngữ, thấy “Hoàng Hà Song Quái” bước ra liền giương kiếm quát:

- Đứng lại!

Đồng thời cả hai một tay vung kiếm, tay kia phát chuông đẩy lùi “Hoàng Hà Song Quái” bật lùi lại “Tụ Nghĩa Sảnh”.

Xuân Phong Đạo Nhân cười “ho ho” nói:

- Muốn đi đâu phải chuyện dễ dàng? Như thế gọi là có đến mà không có về!

Đệ tử Võ Đương Cao Kỳ Trác quát:

- Các ngươi định uy hiếp quần hùng có phải không?

Quát xong rút kiếm lao tới hai tên hán tử canh cửa nói:

- Để xem Cự Linh Giáo có thủ đoạn gì mà uy hiếp thiên hạ võ lâm?

- Khoan đã!

Xuân Phong Đạo Nhân chợt đứng lên, giương tay nói:

- Hôm nay chúng ta sẽ đi bài ngữ nói rõ với nhau. Cự Linh Giáo chúng ta đã mời cao thủ các phái trong toàn thiên hạ võ lâm tới đây tất nhiên có điều cần thương lượng. Bây giờ việc đã thế này, ai muốn động thủ thì bổn giáo xin sẵn sàng hầu giáo. Nếu các vị thắng thì có thể tự do rời khỏi đây. Nếu các vị mà không thắng nổi mấy người chúng ta thì buộc phải ở lại đây nghe chúng ta sai bảo. Phật gia nói đến đây hết lời, mời chư vị tự định đoạt!

Trong khu vực “Đan Tâm Trại” lúc ấy, ngoài Xuân Phong Đạo Nhân, bạch y nhân ngồi bên cạnh hắn và hai tên tử y đại hán canh cửa ra, cùng lắm chỉ có thêm vài chục tên trà trộn trong số khách nhân và mai phục bên ngoài là cùng, trong lúc đó cao thủ các môn phái tới mấy trăm, trong đó hầu hết là chuông môn nhân và nhân vật đứng đầu các phái, thế mà Xuân Phong Đạo Nhân dám công nhiên thách chiến, há chẳng kinh nhân?